

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 243/2015
19.03.2015. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Горана Чавлине, Зорана Таталовића и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног Ј.Ђ., због кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Ј.Ђ., поднетом против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4504/13 од 01.10.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж3 41/14 од 25.12.2014. године, у седници већа одржаној у смислу члана 490. ЗКП, дана 19.03.2015. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Ђ., поднет против правноснажних пресуда Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4504/13 од 01.10.2014. године и Апелационог суда у Београду Кж3 41/14 од 25.12.2014. године, у односу на повреду закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, док се захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног у преосталом делу ОДБАЦУЈЕ као недозвољен.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 4504/13 од 01.10.2014. године, усвојена је жалба Основног јавног тужиоца у Панчеву и преиначена пресуда Основног суда у Панчеву К бр.3099/10 од 04.10.2013. године, тако што је окривљени Ј.Ђ., оглашен кривим да је извршио кривично дело тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од једне године и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од две године не изврши ново кривично дело, те му је изречена мера безбедности забрана управљања моторним возилом „Д“ категорије у трајању од десет месеци, рачунајући од дана правноснажности пресуде. Окривљени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка таксативно наведене у изреци те пресуде, као и трошкове паушала у износу од 2.000,00 динара, које је дужан да плати у року од три месеца од дана правноснажности

пресуде, под претњом извршења. На основу члана 258. став 3. ЗКП, оштећени је са имовинскоправним захтевом упућен на парницу.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж3 41/14 од 25.12.2014. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног Ј.Ђ., а пресуда Апелационог суда у Београду Кж1 број 4504/13 од 01.10.2014. године је потврђена.

Против ових пресуда бранилац окривљеног Ј.Ђ., адвокат Ј.Ђ., поднео је захтев за заштиту законитости због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд преиначи наведене пресуде тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе.

Врховни касациони суд доставио је захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу али га није обавестио о седници већа као ни браниоца окривљеног налазећи да њихово присуство не би било од значаја за доношење одлуке у смислу члана 488. став 2. ЗКП, па је одржао седницу већа у смислу члана 490. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву, нашао:

У захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Ј.Ђ. указује се да су апелациони судови на штету окривљеног повредили кривични закон из члана 439. тачка 2) ЗКП, тако што су у погледу кривичног дела које је предмет оптужбе применили закон који се не може применити. У вези са тим, у захтеву се истиче да су апелациони судови преиначили првостепену пресуду, којом је окривљени био ослобођен од оптужбе да је извршио предметно кривично дело, тако што су га огласили кривим да се није придржавао саобраћајних прописа из члана 45. став 1. ЗОБС-а на путевима, која одредба је општа и обавезује возаче да на свим деоницама пута прилагоде брзину. Међутим, како се саобраћајна незгода догодила на обележеном пешачком прелазу у конкретном случају се, према наводима захтева, имала применити одредба члана 110. став 3. ЗОБС-а која обавезује возаче да се обележеном пешачком прелазу приближавају довољно умереном брзином, да не угрожавају пешаке који су већ ступили или ступају на пешачки прелаз, а по потреби и да зауставе своје возило да би пропустили пешаке.

Врховни касациони суд изнете наводе захтева браниоца окривљеног оцењује неоснованим. По налажењу овог суда, из чињеница и околности назначених у изреци другостепене пресуде, произлазе сва законска обележја кривичног дела тешко дело против безбедности јавног саобраћаја из члана 297. став 4. у вези члана 289. став 3. у вези става 1. Кривичног законика, за које кривично дело је окривљени и оглашен кривим том пресудом. Другостепени суд је пропусти окривљеног да благовремено реагује на присуство бициклисте на коловозу и то на обележеном пешачком прелазу и тако избегне саобраћајну незгоду довео у узрочну везу са управљањем возилом брзином неприлагођеном условима саобраћаја и то – смањеној видљивости због ноћних услова вожње, атмосферским приликама, влажном времену, јер је падала киша и услед тога клизавом коловозу и стању пута, с обзиром да је у правцу кретања наилазио на обележени пешачки прелаз, тако да возило није могао да заустави пред сваком

препреком коју је под датим условима могао да предвиди, па је возилом ударио у бицикл којим је управљао оштећени прелазећи обележени пешачки прелаз и услед ударца и пада на коловоз оштећени задобио тешке телесне повреде опасне по живот, услед којих је наступила смрт. На овај начин окривљени се као учесник у саобраћају није придржавао саобраћајног прописа из члана 45. став 1. ЗОБС-а на путевима, коју одредбу је другостепени суд и применио у конкретном случају. Стога су неосновани наводи из захтева браниоца окривљеног да је у конкретној ситуацији требало применити одредбу члана 110. став 3. ЗОБС-а на путевима, јер, без обзира што се предметна саобраћајна незгода догодила на обележеном пешачком прелазу, по налажењу овог суда, члан 110. став 3. ЗОБС-а не искључује примену члана 45. став 1. ЗОБС-а, која одредба је општег карактера и обавезује возача да брзину кретања возила прилагоди конкретним саобраћајним условима, тако да возило може благовремено да заустави пред сваком препреком коју под датим условима може да предвиди, која обавеза се односи и на брзину кретања коловозом у тренутку када се возило приближава обележеном пешачком прелазу. Из изнетих разлога, по оцени овога суда неосновано се захтевом браниоца окривљеног побијају наведене пресуде због повреде Кривичног закона из члана 439. тачка 2) ЗКП, па је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као неоснован.

Наводима захтева браниоца окривљеног да: су апелациони судови превидели чињеницу да је оштећени супротно закону пешачки прелаз користио за вожњу бициклом и тако створио изненадну и неочекивану препреку коју окривљени није могао нити је био дужан да предвиди, да је погрешно утврђење да је окривљени управљао неприлагођеном брзином од 51 км на час, имајући у виду да је у време саобраћајне незгоде ограничење брзине кретања у насељеном месту износило 60 км на час, тако да је његова брзина била испод дозвољене, а изнад минималне прописане брзине кретања која омогућава нормално функционисање саобраћаја а то је 40 км на час, да су нижестепени судови занемарили чињеницу да одредба члана 45. ЗОБС има два става и да је у ставу два предвиђена забрана возачу да не сме смањити брзину кретања до те мере да његово возило причивања сметњу нормалном одвијању саобраћаја, као и да су апелациони судови погрешно утврдили да је кршење прописа ЗОБС-а од стране бициклисте који се без заустављања у пуној брзини појавио на обележеном пешачком прелазу, не силазећи са бицикла и не гурајући га преко обележеног пешачког прелазу, представљало препреку која се могла предвидети, по оцени овога суда, правноснажна пресуда се суштински оспорава због погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања, што не представља дозвољен разлог за подношење овог ванредног правног лека од стране окривљеног у смислу члана 485. став 4. ЗКП, па је захтев браниоца окривљеног у овом делу оцењен као недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар – саветник
Весна Веселиновић,с.р.**

**Председник већа - судија
Јанко Лазаревић,с.р.**